

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **K. T.**, zast. Mgr., Bc. Ivo Nejezchlebem, advokátem se sídlem Brno, Joštova 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2007, čj. OAM-326/LE-05-ZA07-2006, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 11. 2007, č. j. 56 Az 87/2007 - 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 19. 4. 2007, č. j. OAM-326/LE-05-ZA07-2006, neudělil žalovaný žalobci k jeho žádosti mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Podanou žalobu Krajský soud v Brně zamítl. Soud přisvědčil žalovanému, že část žalobcových tvrzení je nevěrohodná, neboť je v rozporu s výpověďmi jeho sestry (rovněž žadatelky o azyl). V této souvislosti odkázal krajský soud na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 2. 2006, č. j. 60 Az 86/2005 - 30, podle kterého nevěrohodnost tvrzení žadatele o azyl znemožňuje správnímu orgánu shledat u něj podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Žalobce v běžném občanském životě problémy neměl, ač přijal čistý islám a praktikoval jej, ukončil středoškolské vzdělání a byl zaměstnán. Zaměstnání pak ukončil na vlastní žádost. Podle názoru krajského soudu je zřejmé, že žalobce netrpěl ve své vlasti diskriminací. Samotný požadavek státu na registraci náboženských skupin pak není podle soudu do té míry diskriminační, aby jej bylo možno

považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Soud se ztotožnil rovněž s rozhodnutím žalovaného o neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (stěžovatel) kasační stížností. Soud podle jeho názoru nesprávně interpretoval § 2 odst. 6 ve spojení s § 12 zákona o azylu. Stěžovatel má dále za to, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Správní spis neposkytuje podle stěžovatele žádnou oporu pro závěr soudu o oprávněnosti postupu státních orgánů vůči žalobci. V průběhu správního řízení nebylo zjištěno a z vyjádření stěžovatele nijak nevyplynulo, že by skutečně jeho náboženská víra představovala pro veřejný pořádek Kazašské republiky jakékoliv nebezpečí. Stěžovatel a jeho souvěrci pouze nebyli řádně zaregistrováni jako náboženské uskupení.

Oporu pro postoj státních orgánů Kazašské republiky nelze podle názoru stěžovatele spatřovat ani v ustanoveních mezinárodních smluv o lidských právech (č. 9 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 18 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech), neboť z dikce těchto ustanovení jednoznačně vyplývá, že nezbytným předpokladem pro možné omezení práva na svobodu náboženského vyznání je, aby tato opatření byla nezbytná k ochraně veřejného pořádku a dalších zde jmenovaných hodnot. Z žádného z provedených důkazů nevyplyvá, že by postup státních orgánů vůči stěžovateli byl z tohoto hlediska oprávněný.

Na podporu svých tvrzení předložil stěžovatel listinné důkazy prokazující jeho tvrzení ohledně diskriminace pro náboženské vyznání, kterému stěžovatel a osoby vyznávající tzv. čistý islám v Kazašské republice čelí. Soud se s těmito důkazy řádně nevypořádal, přitom v odůvodnění rozsudku sám konstatoval, že v daném případě existuje řada protichůdných důkazů a tvrzení, avšak dále již nevysvětlil, které z těchto důkazů považoval za průkazné a které nikoliv. Výrok soudu, jímž byla žaloba stěžovatele zamítnuta, tak podle jeho názoru postrádá srozumitelné odůvodnění. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti stěžovatele musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Předně tak zkoumal, je-li kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých

vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Problematikou zjišťování skutkového stavu v řízení o udělení mezinárodní ochrany se již Nejvyšší správní soud dostatečně zabýval např. v rozsudcích ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 - 89, www.nssoud.cz, či ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 - 40, www.nssoud.cz. Ke konkrétní situaci stěžovatele pak srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 5. 12. 2007, č. j. 3 Azs 89/2007 - 67, www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost dle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 16. dubna 2008

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu